

Antropologija danas

*Međunarodna konferencija

KNJIGA SAŽETAKA

KSEKA

Međunarodna konferencija
ANTROPOLOGIJA DANAS
Filozofski fakultetu
Sveučilište u Zagrebu
ZAGREB, 28. - 29. svibnja 2015.

KNJIGA SAŽETAKA

Autori su odgovorni za sadržaj svojih sažetaka

Antropologija danas

Knjiga sažetaka

ORGANIZACIJA / ORGANIZATION:

Klub studenata etnologije i kulturne antropologije

Ivana Lučića 3

10 000 Zagreb, Hrvatska

ORGANIZACIJSKI ODBOR / ORGANIZING COMMITTEE:

Tonko Carić, Luka Šipetić, Mario Ogresta

IZLAGANJE STUDENATA

LÉVI-STRAUSS, LACAN, LACLAU: O ARBITRARNOSTI JEZIČNOG ZNAKA I POSLJEDICAMA NA TEORIJU I KRITIKU IDEOLOGIJE

Vedran Jerbić

European Studies, Fakultet političkih znanosti, Sveučilište u Zagrebu

Sažetak:

Cilj ovog rada je ukazati na interdisciplinarnu putanju teze o arbitrarnosti lingvističkog znaka i izvesti epistemološko-metodološke posljedice s obzirom na poststrukturalistički pristup teoriji i kritici ideologije. De Saussureov paradigmatički pomak od referencijalnog prema diferencijalnom poimanju jezika reartikuliran je kroz strukturalnu antropologiju Lévi-Straussa, Lacanovu psihoanalizu i postmarksističko-poststrukturalističku političku misao Ernesta Laclaua. Teza je da prihvatanjem arbitrarnosti jezičnog znaka kritika ideologije nužno mora biti de-supstancijalizirana, te ju više nije moguće misliti kroz kategoriju „lažne svijesti“ ili opoziciju iluzija-realnost, odnosno ideologija-znanje. Iako Althusser još nalazi dovoljno teorijsko-spoznajne „smjelosti“ da, unatoč aproprijaciji lakanovsko-strukturalističkog naslijeđa, utemelji opreku između znanosti i ideologije, u djelima Ernesta Laclaua ta opreka biva odbacena, iako se time ne odbacuje i mogućnost same kritike ideologije.

LITERARY ANTHROPOLOGY: STARI/NOVI ISTRAŽIVAČKI INTERES (KULTURNE) ANTROPOLOGIJE

Tomislav Augustinčić

Antropologija, Etnologija i kulturna antropologija, Filozofski fakultet,
Sveučilište u Zagrebu

Sažetak:

Literary anthropology pojavljuje se kao (sub)disciplinski interes kulturne antropologije, i to u kasnim 1970-ima i 1980-ima, s literarnim obratom (tzv. literary turn) u američkoj kulturnoj antropologiji nakon Geertzove interpretativne antropologije i zbornika Writing Culture (Clifford i Marcus, ur. 1986). Kao interdisciplinarni interes, literary anthropology pogrešno se postavlja kao susret između Antropologije i Književnosti (usp. Rapport 1994, 1998), odnosno rijetko kao između dvaju znanstvenih tradicija antropologije i književne teorije i kritike, a izuzetno rijetko uspiju postaviti uspješan interdisciplinarni projekt (uspostavljajući razliku u teoriju i metodi).

Cilj je ovoga rada prikazati različite pristupe u antropološkom projektu u književost/književno, objedinjene angloameričkim terminom „literary anthropolog“, razmatrajući takav interes kroz stare/nove istraživačke prakse i polja. Analizirajući različite definicije tog polja (autora: Poyatos, Rapport, Gulin Zrnić, Čale Feldman, Miller itd.), možemo zaključiti da je raznolike pristupe moguće grupirati u dva referentna okvira: prvi je onaj koji postavlja literary anthropology kao epistemološki i metodološki projekt (Rapport 1994, 1998; Gulin Zrnić 1999) u redovitim (sinkronijskim i dijakronijskim) kulturnoantropološkim istraživanjima, naglašavajući interdisciplinarnost takvog projekta. Drugi referentni okvir okuplja pristupe (Čale Feldman 1998, 2003; Miller 1986; dijelom i Poyatos) koji konstituiraju književni tekst kao zaseban interes antropološkog istraživanja,

kao teren za promatranje kulture i društva i kulturnih i društvenih procesa, tražeći kulturu oko i u tekstu i kulturu književnog teksta; odnosno, literary anthropology postavlja kao subdisciplinski interes/projekt sa središnjim fokusom na književni tekst; ipak, valja spomenuti, da ovaj pristup u sebe ujedno uključuje prvi epistemološki i metodološki projekt. U oba pristupa, zapravo, značajno je da se fokusiraju prvenstveno i gotovo isključivo na tzv. „visoku književnost“ (eng. high literature), beletristiku (i to većinom na prozu), nasuprot popularnoj književnosti, dok žanrovske produkcije (osobito znanstvena fantastika/science fiction, i fantasy/fantastika) izmiču ili su isključene iz interesa literary anthropology, te ulaze u druge subdisciplinske interese kulturne antropologije (npr. antropologija znanstvene fantastike, usp. Slusser i Rabkin, ur 1987, Đorđević 2009; ili antropologija budućnosti, usp. Collins 2003). Na temelju njih autor predlaže razlikovanje između književne antropologije i antropologije književnosti, te svoju viziju antropološkog projekta u književnost, kao jednog na temelju kojeg se može graditi interdisciplinarni pothvat.

OGRANIČENJA KVANTITATIVNIH ISTRAŽIVANJA U DRUŠTVENIM ZNANOSTIMA

Tia Glavočić

Filozofija i Sociologija; Etnologija i kulturna antropologija, Antropologija,
Filozofski fakultet, Sveučilište u Zagrebu

Sažetak:

U društvenim znanostima sve je uočljivija podjela na one koji zastupaju primat teorije i one koji naglasak stavljaju na empirijska istraživanja. Pri tome se često može čuti da su samo istraživanja provedena jednom od kvantitativnih metoda, dakle uz pomoć statističkih alata, u skladu sa znanstvenom metodom. Nerijetko se potpuno zanemaruju ograničenja kvantitativnih istraživačkih tehnika. Sama ograničenja ne znače da bi takav vid istraživanja trebalo odbaciti, već samo da ih treba imati na umu kada govorimo o istraživanjima u društvenim znanostima.

Kvantitativna istraživanja u društvenim znanostima provode se uz pomoć inferencijalne statistike, koja omogućuje zaključivanje o populaciji na temelju rezultata dobivenih na reprezentativnom uzorku iz te populacije. Ona uključuje statističke procjene i statističke testove.

Postavljanje hipoteze početni je i najvažniji dio istraživanja. O njoj će ovisiti koje statističke testove primjenjujemo i koje ćemo zaključke naposljetku izvući iz istraživanja. Hipoteza je tvrdnja koja dovodi u odnos dvije varijable u populaciji. Hipotezu podvrgavamo statističkom testiranju da bismo procijenili koliko je vjerojatno da među varijablama u populaciji postoji određeni odnos. Međutim, statistički testovi ne mogu dokazati istinitost ili neistinitost hipoteze! Statističkim se testom samo procjenjuje je li vjerojatno da odnos među varijablama koji je opažen na uzorku vrijedi i za populaciju ili je vjerojatnije da se radi o slučajnoj pogrešci uzorka.

Ono što se često zaboravlja jest da ne postoji kvantitativna niti kvalitativna metoda koja može proizvesti hipotezu. Iako se ona generira najčešće iz teorije, a nešto rjeđe generalizacijom empirijski opaženih odnosa, hipotezu naposljetku stvara neuhvatljivi i neizračunljivi proces ljudske kreativnosti.

Svi se statistički testovi provode uz određenu razinu pouzdanosti, najčešće 95% ili 99%, koja mora biti unaprijed određena. To znači da o populaciji zaključujemo uz određeni rizik da će zaključak biti pogrešan. Takvi se zaključci, dakle, temelje na vjerojatnosti, što predstavlja jedno od ograničenja takvih istraživanja.

Jedno od najznačajnijih ograničenja kvantitativnih istraživanja jest da ne postoji metoda kojom se može pokazati uzročna povezanost dvije varijable, već samo njihova korelacija.

U društvenom svijetu postoji nepregledan broj varijabli. Za razliku od istraživanja u prirodnim znanostima, najčešće je nemoguće izolirati varijable koje testiramo. Kao posljedica, statistički utvrđena povezanost dviju varijabli može biti rezultat djelovanja treće varijable, a ne njihove stvarne povezanosti. Postoje testovi kojima se može isključiti djelovanje treće varijable, ali samo varijable koju odlučimo testirati kao treću. Ne postoji test koji će takvu varijablu pronaći, već samo test koji će ispitati djelovanje određene varijable na neku korelaciju.

Kada se dobiju rezultati statističkih testiranja, potrebno ih je interpretirati. O interpretaciji će ovisiti finalni zaključci istraživanja. Pri tome se treba strogo držati dosega pojedinog testa, te izvlačiti zaključke samo o onome što se tim testom stvarno može pokazati, vodeći računa o razini pouzdanosti.

Ovdje se nismo bavili pogreškama koje se mogu napraviti u statističkim istraživanjima, već samo ograničenjima statističkih metoda koja određuju dosege takvih istraživanja. Empirijska su istraživanja u društvenim znanostima ne samo korisna, već i poželjna, ali treba imati na umu koje su njihove granice i za što ih točno možemo upotrebljavati. Pitanje znanstvene metode tako postaje ne samo filozofsko, već i praktično pitanje cijelog niza disciplina koje stavljamo pod zajednički naziv društvenih znanosti.

POTENCIJALI VIZUELNE ETNOGRAFIJE: SLUČAJ PROJEKTA BEOGRADA NA VODI

Relja Pekić, Vanja Ristić

Etnologija i antropologija, Filozofski fakultet, Sveučilište u Beogradu

Sažetak:

Iako odbačena od strane mnogih učenjaka kao nenaučno sredstvo beleženja i reprezentovanja, pokušaćemo da ukažemo da pokretne slike ipak predstavljaju nedovoljno iskorišćen potencijal u antropološkim istraživanjima i da mogu imati i drugu vrednost i značaj osim toga što se uglavnom smatraju kao pomoćni, istraživački metod. Beležeći promene u društvu i reakcije nastale kao odgovor na projekat Beograd na vodi, vizuelna etnografija može ponuditi različite uvide u urbanističke studije, antropologiju grada, socijalnu strukturu, klasni položaj, kulturu... Projekat „Beograd na vodi“, kojem je planirana izgradnja poslovnih i turističkih kompleksa, tržnih centara, potpuno redefinisane gradskog priobalja i starog umetničkog distrikta „Sava Male“, izazvao je reakcije građana, a isto tako i stručne javnosti, arhitekta, urbanista itd.

S obzirom da je u pitanju dugoročniji projekat koji podrazumeva mnoge faze, vizuelna etnografija može koristiti upravo u dokumentovanju suprostavljenih stavova, reakcija i odnosa prema idejama i vrednostima koje projekat donosi kao i pitanjima koje pokreće: odnos prema drugome, komercijalno: alternativno, država: građani, novo, moderno: staro, vredno...

Potencijal vizuelne etnografije sastoji se u tome da ako želimo da komuniciramo antropološko znanje i da ga delimo sa širom javnošću, treba to da učinimo na prijemljiviji i razumljiviji način nego što su strogi naučni radovi i antropološke teorije, a film, je upravo takvo jedno sredstvo, jedan takav potencijal.

CONSTRUCTION OF THE DISPOSABLE SUBJECT WITHIN THE WAR ON TERROR

Tajana Tadić

Prapovijesna arheologija; Antropologija, Etnologija i kulturna antropologija,
Filozofski Fakultet, Sveučilište u Zagrebu

Sažetak:

The ability to imagine and construct the killable, disposable subject is at the heart of the ideology of the War on Terror. This construction of the killable, disposable subject and the violence that follows is, although intensified in the post 9/11 security state, nothing new or exceptional. It is embedded in the very foundations upon which the US was built, first imposed on the Natives, and later on the enslaved Black population. To legitimize violence and produce a killable subject, it must first be gendered and racialized. His or hers body then becomes the key site upon which sovereign violence is enacted. An able-bodied male is classified as an enemy or unlawful combatant, unable to qualify for prisoner-of-war status under the Geneva conventions, which effectively renders him a readily killable subject - his body disposable, his life ungrievable. Similarly, the Orientalist fantasy of the Muslim woman as a helpless victim was abandoned in favor of the idea of women as fifth columnists, internal security threats. Modern biopolitical forms of governance and sovereignty create subjects whose lives, as Butler claims, cannot be apprehended as injured or lost because they are, from the start, not apprehended as living. Steputtat proposes abandoning sovereignty as an ontological ground of power and order, expressed in law or enduring ideas of legitimate rule, in favor of a view of sovereignty as a contingent and always emergent form of authority, grounded in repeated performances of violence in order to establish legitimacy. I argue that disconnection from territoriality, a normalized state of exception and the construction of the biopolitical Other as a killable/disposable subject are key paradigms by which the War on Terror operates.

IGRA, RAD, DOKOLICA I KAPITALIZAM U SLOŽENIM POSTINDUSTRIJSKIM DRUŠTVIMA – LIMINOIDNE IZVEDBE ZABAVE I UŽITKA NA PRIMJERU OLIMPIJSKIH IGARA

Irena Bočkai

Poslijediplomski doktorski studij književnosti, izvedbenih umjetnosti, filma
i kulture, Filozofski fakultet, Sveučilište u Zagrebu

Sažetak:

Tema su ovoga rada suvremene izvedbe zabave i užitka, s posebnim naglaskom na sportske izvedbe Olimpijskih igara koje, iako zadržavaju strukturu obreda prijelaza, dio su društva spektakla i medijatizirane kulture. Ono što je u obredu označavalo liminalnost, danas predstavlja liminoidno u žanrovima dokoličarske zabave koja je dio masovne potrošačke kulture. Govoreći s V. Turnerom, u današnjim društvima u kojima je sfera dokolice oštro odvojena od sfere rada, zbog podjele između rada i zabave, nastali su bezbrojni žanrovi kulturnih predstava, poput popularnih oblika kulture, umjetnosti, sporta, igre, rekreacije i slično, a koje zajedno čine različite oblike liminoidnih izvedbi zabave i užitka. U tom će kontekstu biti promotren fenomen igre koji je u opreci s pojmom rada, a dio je sfere dokolice i dokoličarskih navika u složenim postindustrijskim kapitalističkim društvima. Prema J. Huizingi, igra je aktivnost koja se može definirati slobodnom akcijom koju prihvaćamo kao fiktivnu, izdvojenu iz svakodnevnoga života, koja se odvija u namjerno ograničenom vremenu i prostoru, po zadanim pravilima, koja nas obuzima i sadrži suštinu agona. Međutim, čin igre pretpostavlja nezavisnost od svakoga materijalnog interesa, a u slučaju Olimpijskih igara, zbog zahtjeva društva spektakla i kapitalističkog tržišta u kojem su utkani svi mogući oblici biopolitičke dominacije, moći i manipulacije, taj se čin izdvaja van igre, i predstavlja opasni nadomjestak iste. Političko-kulturni spektakl Olimpijskih igara, u

čijoj su pozadini korporativni ekonomski interesi, potpuno je integriran u funkciji kapitala, i sportske, i njoj srodne, industrije i tržišta. Za razliku od Turnerovih pojmova liminalnog i liminoidnog, Jon McKenzie ističe da postindustrijska liminalnost nije ni liminalna ni liminoidna, zapravo je liminautička. Na prijelazu u 21. stoljeće citatnost diskurza i praksa prelazi elektronički prag, digitalni limen. Multimedijske komunikacijske mreže bilježe, arhiviraju i preslažu riječi, geste, izjave i ponašanja, simboličke sustave i živa tijela. Limalne i liminoidne vrste postaju kiberprostorne, nestalne, liminautičke.

STAV MUSLIMANA ISLAMSKJE ZAJEDNICE U ZAGREBU O ISIS-U I NJEGOV UTJECAJ NA ČLANOVE ZAJEDNICE

Vigor Vukotić

Antropologija, Etnologija i kulturna antropologija, Filozofski fakultet,
Sveučilište u Zagrebu

Sažetak:

Istraživanje je provedeno u sklopu kolegija Oblici religioznosti u modernim sociokulturnim procesima. Ono je nastavak mojeg ranijeg seminarskog rada gdje problematiziram doživljavanje muslimana u medijima.

U takvoj atmosferi, istraživanje se fokusira na stavove muslimana Islamske zajednice grada Zagreba o medijski svakodnevno popraćenoj situaciji - širenjem takozvane Islamske države na području Iraka i Sirije. Drugi razlog odabira ove seminarske teme upravo je njezina aktualnost.

Cilj i svrha ovog istraživanja bila je detaljnije ispitati stav članova Islamske zajednice u Zagrebu o situaciji na području Iraka i Sirije. Istaknuti članovi zajednice već su ranije putem medijskih istupa osudili djelovanje takozvane Islamske države i ogradili se od njezinog djelovanja, te sam taj stav htio nadopuniti mišljenjima nekih običnih članova Islamske zajednice, te tako dobiti širu sliku.

Samo istraživanje je podijeljeno na dva glavna dijela - stav kazivača o djelovanju ISIS-a, te njihovo mišljenje utječu li događaji u Iraku i Siriji, (tj. u zemljama koje su laički smatrane dalekima i manje poznatima) na njihove svakodnevne živote u Hrvatskoj. Osnovna istraživačka pitanja bila su, o stavu ispitanika o ISIS-u:

*- Kako ocjenjujete djelovanje ISISa? Koliko ste upoznati sa širenjem radikalnog islama na području Iraka i Sirije? Jeste li upoznati s ciljevima njihovog djelovanja? Kako ocjenjujete utjecaj ISIS-a na doživljavanje muslimana u svijetu?,
te za drugi dio teme:*

Smatrate li da širenje ISIS-a i radikalnog islama utječe na Vaš svakodnevni život? Osjećate li neku promjenu ponašanja okoline prema Vama od početka širenja situacije s ISIS-om?

Istraživanje je provedeno s malim brojem kazivača iz Islamske zajednice u Zagrebu. Glavni kriterij pri izboru kazivača bio je da su muslimani, no pri njihovom odabiru pokušao sam pokriti što širi spektar - dvije studentice, akademski profesor i zagrebački imam.

Rezultati su pokazali dobru upoznatost kazivača sa situacijom u Iraku i Siriji, iako stupanj njihove informiranosti varira. Također, jasan je nastavak negativnog trenda o prikazivanju muslimana kao negativaca, bez obzira na višestruko ograđivanje Islamske zajednice od bilo kakvog oblika radikalizma.

NOVIJI PRISTUPI U TUMAČENJU OTISAKA DLANOVA U PALEOLITIČKOJ ŠPILJSKOJ UMJETNOSTI POMOĆU FIZIČKE BIOMETRIJE

Petar Gabrić, Biljana Tomić

Arheologija, Germanistika, Kroatistika, Filozofski fakultet, Sveučilište u
Zagrebu

Sažetak:

1879. godine otkrivene su paleolitičke slike u špilji Altamiri tijekom istraživanja kojeg je od 1875. vodio Marcelino de Sautuola. Međutim, tek je 1902. priznata tada za slikarstvo nepojmljivo velika starost slika u Altamiri i započela povijest tumačenja paleolitičke špiljske umjetnosti.

Najčešći prikazi u paleolitičkoj špiljskoj umjetnosti su oni zoomorfni, no veliki dio prikaza čine i otisci (pozitivi i negativni) dlanova. Otisci dlanova smatraju se jednim od najstarijih oblika špiljske umjetnosti pa je tako nekim primjercima određena starost od 37 500 godina prije sadašnjosti. Tradicionalno se ikonografija paleolitičke špiljske umjetnosti objašnjavala teorijama larpurlartizma, šamanizma i magije love, ali otisci dlanova su bili slabo pokriveni tim interpretacijama. U suvremenoj antropologiji i arheologiji otisci dlanova počeli su se sagledavati izvan umjetničkog konteksta. Mjerenjem duljina prstiju i dlana te omjerom duljina određenih prstiju pokušava se ustanoviti spol i razdoblje životnog ciklusa osobe koja je ostavila otisak. Preciznije rečeno, u recentnijim studijama se osim duljina svih prstiju osim palca i dlana koriste i omjer duljine kažiprsta i prstenjaka te kažiprsta i malog prsta. Te studije su pokazale kako su većinu otisaka napravile žene, a ne muškarci kako se tradicionalno smatralo ili djeca što je smatrao američki paleobiolog R. Dale Guthrie. Nadalje, pokazalo se da je seksualni dimorfizam bio izraženiji u paleolitiku nego što je danas, barem u pogledu mjera dlana. Ovakve analize mogu dalje pomoći u određivanju rodni uloga, rituala i životnog vijeka u razdoblju ljudske prošlosti u kojem

je rekonstrukcija bilo kakva aspekta društvenog sustava u najmanju ruku izazov.

Iako ni ova metoda analize nije savršena, predstavlja potpuno drugačiji izvor informacija o paleolitičkim ljudima od onih koji su dosad u znanosti bili dostupni. Štoviše, ovakav tip analize je dodatno osvjestio da tradicionalni pristupi u proučavanju rodnih uloga i važnosti žene u prapovijesti nemaju uporišta u čvrstim dokazima. Uza sve to, na pitanje čemu su ti otisci dlanova služili i dalje je vrlo teško ili gotovo nemoguće dati jasan odgovor.

PREDSTAVLJANJE ČLANKA

ŠTO JE ARHEOAKUSTIKA? NEKE ARHEOAKUSTIČNE POJAVE U PALEOLITIKU, MEZOLITIKU I NEOLITIKU

Ozren Bilan, dipl. ing.

Sažetak:

Arheoakustika je primjena akustičkih postupaka analize u arheologiji. To uključuje primjenu akustičke analize na arheološkim nalazištima ili proučavanje akustike pronađenih arheoloških tvorevina. Mnoge kulture koje se arheološki proučavaju, fokusirane su na govorno, a time i na slušno predočavanje. Zbog toga proučavanje akustičkih obilježja i prirode zvuka u arheologiji predstavlja izuzetno moćan alat koji izuzetno pridonosi razumijevanju kulture. To je interdisciplinarno polje koje uključuje arheologiju, etnomuzikologiju, akustiku i digitalnu obradu zvučnih signala. Arheoakustika je dokazala: u paleolitiku su zvuk i slika bili nerazdvojni, jer zvuk određuje lokaciju, sadržaj i kontekst crteža.

PANELI

Tribina

AntroPOP - program popularizacije antropološke znanosti

Opis:

AntroPOP je projekt koji provode Institut za antropologiju i Arheološki muzej u Zagrebu, uz potporu MZOS-a.

U provedbu programa uključeni su stručni suradnici znanstvenih institucija: dr.sc. Olga Orlić, dr. sc. Vanda Pribačić Ambrožić i mr.sc. Sanjin Mihelić.

Ciljevi projekta su:

- 1. Popularizirati antropološku znanost i njezine poddiscipline (arheološka antropologija, socio-kulturna antropologija, lingvistička antropologija, biološka antropologija i antropometrija).*
- 2. Ostvariti suradnju znanstveno-istraživačkih ustanova i ustanova obrazovanja kako bi se potaknuo interes za znanstveno-istraživački pristup u upoznavanju sebe i svog okružja.*
- 3. Učenici su aktivni istraživači koji provode i prezentiraju svoj istraživački rad. Primjenjuju naučena znanja i vještine iz više nastavnih predmeta te razvijaju pojedine dimenzije svoje građanske kompetencije.*

Predavači:

Marijana Briški, Monika Herceg

Projekcija filmova nastalih na radionici međunarodnog studentskog etnografskog filmskog festivala 12. - 21. 5. u Zadru

Opis:

U sklopu drugog međunarodnog studentskog etnografskog filmskog festivala koji se održao 22. i 23. svibnja u Zadru, od 12. do 21. travnja održala se intenzivna radionica ove specifične vrste filma, pod imenom "Zadar kroz kadar". Radionica je nastala kroz suradnju s beogradskim studentima koji imaju višegodišnje iskustvo organizacije Škole vizuelne antropologije, odnosno radionice u sklopu koje su nastali brojni dobri filmovi, a neki od njih su se prikazivali i na različitim europskim festivalima etnografskog filma. Voditelji radionice bili su Vanja Ristić i Relja Pekić.

Tribina

ANTROPOP - program popularizacije antropološke znanosti

Opis:

ANTROPOP je udruga etnologa/inja i antropologa/inja čiji je cilj popularizacija etnologije i antropologije. Namjera je, između ostalog, ostvariti kontinuitet organiziranja tribina, konferencija i sličnih događanja kako bi etnologiju i antropologiju učinili vidljivijima u društvu, te na taj način dugoročno ostvarili bolje prilike za zapošljavanje stručnjaka iz ovih područja. Iza udruge ANTROPOP nalaze se brojni projekti, poput ANTROPOP konferencije, SEF festivala i ciklusa predavanja "Antropologija za početnike".

Tema prve ANTROPOP konferencije bila je „Zapošljavanje etnologa/inja i antropologa/inja u struci“. Nakon konferencije uslijedi su daljnji koraci prema povećanju vlastitih mogućnosti zapošljavanja. Jedan od tih koraka jest osnivanje udruge bivših studenata etnologije i kulturne antropologije putem koje će se oni moći umrežavati i planirati projekte, provoditi istraživanja, organizirati brojna događanja i slično.

SEF festival je međunarodni studentski etnografski filmski festival s ciljem otkrivanja novih dimenzija etnografskog istraživanja i prezentacije društvene stvarnosti kroz upotrebu vizualnih medija, kao i brojnih radionica i predavanja.

"Antropologija za početnike" naziv je za ciklus predavanja kojima udruga nastoji na pristupačan način predstaviti neke od tema kojima se bave članovi, kako bi popularizirali znanost i kreirali prostor za stjecanje iskustva javnog izlaganja vlastitih istraživanja.

Predavači:

Dijana Šabić

Tribina

KONTEJNER - biro suvremene umjetničke prakse

Opis:

KONTEJNER | biro suvremene umjetničke prakse iz Zagreba je nevladina, neprofitna organizacija koja je kroz kustoski rad, produkciju umjetničkih projekata, organizaciju izložbi i teorijsku kontekstualizaciju usmjerena na kritičko propitivanje uloge i značenja znanosti, tehnologija i tijela u suvremenom društvu. To uključuje intermedijalne i interdisciplinarne projekte na sjecištu znanosti, tehnologije i umjetnosti, tjelesnu umjetnost, hibridne i formalno inovativne upotrebe medija. Sadržajno to su projekti koji se referiraju na relevantne fenomene suvremenog društva i kulture, baveći se tabuima i etičkim sustavima koji ih legitimiziraju. Također, to je umjetnost koja tematizira društvo budućnosti, postčovjeka i njegovo obsolentno tijelo u koje interveniraju kibernetika, nanotehnologija, biotehnologija...

Ciljevi udruge su stvaranje modusa povezivanja umjetnosti i znanosti, povećanje produkcije kvalitetnih umjetničkih radova domaćih autora s područja umjetnosti i tehnologije, umjetnosti i znanosti te tjelesne umjetnosti, uspostavljanje partnerstva s organizacijama i institucijama istog područja interesa, promoviranje recentne hrvatske i svjetske produkcije u Hrvatskoj i internacionalno.

KONTEJNER organizira tri trijenalna festivala: Touch Me festival (tematski festival progresivne umjetnosti, znanosti i tehnologije), Device_art (festival posvećen napravama i strojevima kao umjetničkim medijima) i Ekstravagantna tijela (festival usmjeren na politike normaliteta i tjelesnu umjetnost). Svi festivali praćeni su dvojezičnim publikacijama koje se distribuiraju međunarodno putem Anagram Books LTD, London. Od 2011. KONTEJNER također vodi program Galerije Močvara posvećen umjetnosti zvuka. Uz reprezentacijske programe, udruga se bavi i produkcijom interdisciplinarnih radova domaćih umjetnika kroz dvije produkcijske platforme: UradiSam_ARTLAB i Sound Art Inkubator (u sklopu Galerije Močvara).

Predavači:

Ena Hodžić, Jelena Matičić
